

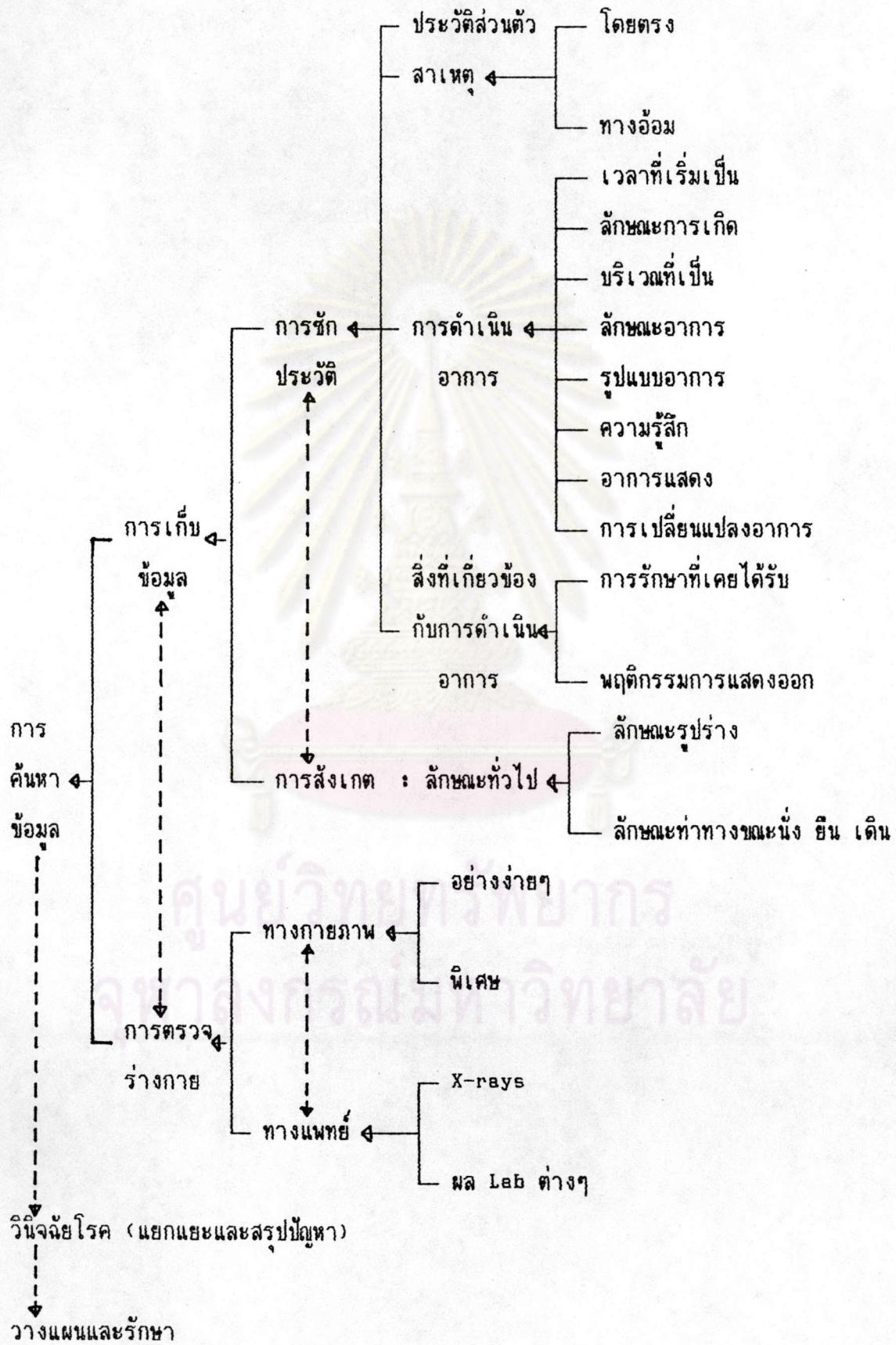
บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การค้นหาข้อมูลทางกายภาพนำขั้น เพื่อประกอบการวินิจฉัยอาการเจ็บป่วยของผู้ป่วยนั้น ประกอบด้วย การเก็บข้อมูลและการตรวจร่างกาย ในขั้นตอนการเก็บข้อมูลจะทำให้นักกายภาพนำขั้นได้สารสนเทศเกี่ยวกับ สาเหตุการเกิดพยาธิสภาพ การดำเนินของพยาธิสภาพ และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินพยาธิสภาพ ตลอดจนลักษณะทั่วไปของร่างกาย ซึ่งจะช่วยให้นักกายภาพนำขั้นเป็นผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับสารสนเทศเหล่านี้มาแล้ว สามารถสรุป แยกแยะ วิเคราะห์ สมมติฐานปัญหาผู้ป่วยอย่างคร่าวๆ และเป็นแนวทางในการตรวจร่างกายเพื่อยืนยันอาการแสดง (signs) ตามลักษณะของกลุ่มอาการ/โรค ตลอดจนเชื่อมโยงสาเหตุปัญหาทั้งหมดได้ อันจะทำให้การวางแผนและให้การรักษาได้อย่างต่อเนื่อง (ดังแผนภาพที่ 1) (ประโยชน์ บุญลินสุ, 2531)

การเก็บข้อมูลทางกายภาพนำขั้นกระทำโดยใช้วิธีการซักถามและ การสังเกตประกอบในขณะเดียวกัน การที่นักกายภาพนำขั้นจะทำการซักถามและสังเกตให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง ครบถ้วน และครอบคลุมนั้น นักกายภาพนำขั้นต้องมีความรู้เกี่ยวกับพยาธิวิทยา สรีรวิทยา ความรู้ทางกายภาพนำขั้นต้องมีเทคนิคการล้มภายน์และ การสังเกตที่ดี เมื่อเริ่มปฏิบัติงานในระยะแรกๆ เป็นการยากที่นักกายภาพนำขั้นจะมีเทคนิคการล้มภายน์และการสังเกตที่ดี เนื่องจากนักกายภาพนำขั้นเคยฝึกแต่เฉพาะเทคนิควิธีการทางกายภาพนำขั้นไม่เคยได้รับการศึกษาและฝึกฝนในส่วนของ การล้มภายน์และสังเกตมาก่อน ต้องอาศัยการเรียนรู้และประสบการณ์จากการเก็บข้อมูลและให้การรักษาผู้ป่วยเป็นจำนวนมากๆ ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ทั้งนี้เนรายาเทคนิควิธีการล้มภายน์และ การสังเกตนั้น เป็นวิธีการที่มีความละเอียดอ่อนและลึกซึ้ง มีความเกี่ยวข้องทั้งผู้ล้มภายน์/ผู้สังเกต และผู้ถูกล้มภายน์/ผู้ถูกสังเกต การที่จะให้ได้ข้อมูลตามที่ต้องการจึงต้องอาศัยความรู้ ประสบการณ์ และการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ

แผนภาพที่ 1 การค้นหาข้อมูลทางการแพทย์บ้านด

การล้มภายนี้ที่ดีนั้น ผู้ล้มภายนี้จะต้องมีท่าทางวิธีการนุด การใช้คำ หักกระดุนให้ผู้ถูกล้มภายนี้อยากรตอนและให้คำตอบคงที่ ใช้คำถามที่ถามตรงจุดที่ต้องการ ขัดเจนเฉพาะเจาะจง ว่าผู้ถูกล้มภายนี้ต้องให้คำตอบในแบบใด คำถามจะต้องง่ายเป็นแบบอย่างที่ผู้เก็บข้อมูลคนอื่นๆ นำไปใช้ได้ และเป็นคำถามที่สามารถได้คำตอบที่นำเสนอไปใช้ขยายอ้างอิงสู่สิ่งที่คล้ายคลึงกันได้ ส่วนการลังเกตที่ดีนั้น ผู้ลังเกตจะต้องมีวิธีการมองที่จำกัดเฉพาะสิ่งที่ต้องการลังเกต มองเห็นรายละเอียดลึกซึ้งของสิ่งนั้น รวมทั้งมีการจดบันทึกไว้ ผู้ลังเกตจะต้องทำการลังเกตทิลอดอย่าง มีความตั้งใจ ไม่มีความล้าเอียงส่วนตัว รวมทั้งมีประสิทธิภาพและภารรหุต์ที่เป็นธรรมชาติ โดยไม่ให้ผู้ถูกลังเกตรู้สึกขัดเขิน (ทิวาน พลพานิช, 2533 และรุ่งนภา พุ่มพุกษ์, 2534)

การเก็บข้อมูลทางภัยภานบัญชีมีคุณภาพนี้ต้องอาศัยข้อมูลจากการลังเกตมาประกอบ ข้อมูลที่ได้จากการล้มภายนี้ อันจะทำให้หากภัยภานบัญชีเข้าใจในตัวผู้ป่วยอย่างแท้จริง เพราะขณะที่นักภัยภานบัญชีทำการซักถามผู้ป่วยนั้น ผู้ป่วยอาจเกิดความรำคาญไม่อยากรตอนคำถาม เนื่องจากมีอาการของโรคในร่างกายรบกวนอยู่แล้ว ยิ่งถ้าเป็นนักภัยภานบัญชีที่ไม่มีประสบการณ์ ไม่สามารถป้อนคำถามให้ผู้ป่วยตอบเฉพาะสิ่งสำคัญๆ ต้องใช้เวลานานในการซักถาม รวมทั้งยังไม่สามารถนำความรู้มาใช้ในการพิจารณาเช่น แปลความหมายข้อมูล บางครั้งการซักถามจึงไม่สามารถตอบข้อมูลติฐานที่คิดไว้ได้ หรือบางคนอาจใช้เวลาซักถามเร็วมาก เนื่องจากไม่มีความรู้ที่จะตั้งคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่น่าจะเกิดกับผู้ป่วยไว้ล่วงหน้าได้ ทำให้ใช้คำถามถามอย่างไม่มีจุดมุ่งหมาย ไร้ทิศทาง ไม่มีแนวทางรวมทั้งยังไม่มีความชำนาญพอที่จะลังเกตผู้ติดเชื้อ ออกของผู้ป่วย ข้อมูลที่ได้จึงไม่ตรงเป้าหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีผู้ป่วยทางระบบกล้ามเนื้อ-กระดูกที่มีอาการปวดกล้ามเนื้อหลังจากสาเหตุที่ไม่มียาหรือสภาพของกระดูกลันหลัง ซึ่งอาจเกิดจากการแสดงท่าทางในชีวิตประจำวัน จากสภาพเครียดทางด้านจิตใจ และอื่นๆ ผู้ป่วยประเภทนี้ ไม่สามารถให้ข้อมูลที่ตรงไปตรงมาขัดเจนได้ ต้องอาศัยนักภัยภานบัญชีที่มีความรู้ มีประสบการณ์ ในการวิธีการลังเกต ซักถาม ในการเจาะดึงและเลือกเน้นข้อมูลจากผู้ป่วยได้ เนื่องจากผู้ป่วยเอง ไม่สามารถบอกสาเหตุการเกิดอาการปวดที่ขัดเจนได้ เนื่องจากอาการปวดนี้จะมีอาการคล้ายคลึงกันอาการปวดจากสาเหตุที่มียาหรือสภาพของกระดูกลันหลัง เช่น จากอุบัติเหตุหรือโรคเกี่ยวกับกระดูกลันหลัง และอื่นๆ หรือบางครั้งอาจมาจากส่องสาเหตุรวมกัน (สุรศักดิ์ ศรีสุข และคณะ)

จากการสำรวจสัมพันธ์ของต่างประเทศ พบว่า ผู้ป่วยระบบกล้ามเนื้อ-กระดูกที่มารับการรักษาทางกายภาพบ้ามด้มีจำนวน 23 % ของผู้ป่วยที่มารับการรักษาทางกายภาพบ้ามด้มทั้งหมด และผู้ป่วยที่มีอาการปวดกล้ามเนื้อหลังที่มารับการรักษาทางกายภาพบ้ามด้มมีจำนวน 22 % ของผู้ป่วยระบบกล้ามเนื้อ-กระดูกที่มารับการรักษาทางกายภาพบ้ามด้ม (Binkley and other, 1992) ซึ่งจะเห็นได้ว่า ผู้ป่วยที่มีอาการปวดกล้ามเนื้อหลังมารับการรักษาทางกายภาพบ้ามด้มมีจำนวนเกือบ 100 % ของผู้ป่วยระบบกล้ามเนื้อ-กระดูก จึงเป็นสิ่งจำเป็นมากที่นักกายภาพบ้ามด้มจะต้องทำการเก็บข้อมูลจากผู้ป่วยประเภทนี้ได้อย่างรวดเร็ว และสามารถสรุป แยกแยะ วิเคราะห์สาเหตุ ผู้ป่วยได้อย่างคร่าวๆ เพื่อนำมาวางแผนและให้การรักษาผู้ป่วยได้อย่างมีประสิทธิภาพในเวลาอันสั้น โดยเฉพาะนักกายภาพบ้ามด้มที่ยังไม่มีประสบการณ์ ผู้วิจัยเห็นว่า ถ้าเรามีเครื่องมือที่ช่วยหรือเป็นแนวทางให้นักกายภาพบ้ามด้มที่ไม่มีประสบการณ์มีเทคนิคการซักถามและลังเล็กที่ดี ในการเก็บข้อมูล จากผู้ป่วยประเภทนี้ จะทำให้นักกายภาพบ้ามด้มที่ไม่มีประสบการณ์ไม่ต้องเสียเวลาฝึกฝนกลวิธีการ ซักถามและ การลังเล็กเป็นเวลานานหลายปี และยังมีส่วนช่วยทางวิชาการในการให้การศึกษาแก่นักศึกษาทางกายภาพบ้ามด้มเกี่ยวกับเทคนิคการเก็บข้อมูลอีกด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงคิดทำการศึกษาในครั้งนี้ขึ้น ซึ่งเป็นการนำเทคนิควิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์เกี่ยวกับการล้มภายนมและการลังเล็กมาประยุกต์ใช้ในทางกายภาพบ้ามด้มเป็นครั้งแรก และจะเป็นประโยชน์ต่อนักกายภาพบ้ามด้มที่ยังไม่มีประสบการณ์ ในการทำให้เกิดการเรียนรู้วิธีการเก็บข้อมูลในผู้ป่วยปวดกล้ามเนื้อหลังอย่างมีระบบ และรวดเร็ว และยังเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือการเก็บข้อมูลทางกายภาพบ้ามด้มในผู้ป่วย ประเภทอื่นๆ ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้มุ่งสร้างและพัฒนาแบบล้มภายนมประกอบการลังเล็กในการเก็บข้อมูลทางกายภาพบ้ามด้มเกี่ยวกับกรณีผู้ป่วยที่มีอาการปวดหลัง

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วางขอบเขตการวิจัยในการทดลองใช้แบบล้มภายน์ประกอบการสังเกตและการเก็บข้อมูลรวมข้อมูล ดังนี้

1. ให้นักกายภาพบำบัดที่ทำงานในแผนกกายภาพบำบัด โรงพยาบาลเขตกรุงเทพ มหานครและเขตปริมณฑลที่มีผู้ป่วยป่วยหลังมารับการรักษา เป็นผู้ใช้เก่านี้
2. ทำในช่วงระยะเวลา 4 เดือน คือ เดือนกรกฎาคม ถึงเดือนตุลาคม พ.ศ.2536

คำจำกัดความในการวิจัย

แบบล้มภายน์ประกอบการสังเกตในการเก็บข้อมูลทางกายภาพบำบัด หมายถึงเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลจากผู้ป่วย โดยใช้การสัมภาษณ์และการสังเกต ซึ่งจะทำให้ได้ข้อมูลที่จะนำไปใช้ในการสรุป วิเคราะห์ และวางแผนการรักษาผู้ป่วยทางกายภาพบำบัดได้อย่างถูกต้อง

การรักษาทางกายภาพบำบัด หมายถึง การให้บริการบำบัดรักษาทางด้านร่างกายด้วย การนวด การดัด การดึง การออกกำลังกาย การใช้เครื่องอัลตร้าซาวน์ เครื่องอบความร้อนด้วยคลื่นไมโครเวฟ-ช็อตเวฟ รังสีอุตทร้าไวโอเลต แผ่นประบอนความร้อน-ความเย็น แก่ผู้ป่วยที่มีพยาธิสภาพทางกาย

ผู้ป่วยทางระบบกล้ามเนื้อ-กระดูก หมายถึง ผู้ป่วยที่มีพยาธิสภาพที่กล้ามเนื้อและ/หรือกระดูกตามส่วนต่างๆของร่างกาย ได้แก่ ผู้ป่วยที่มีอาการปวดคอ ปวดหลัง ปวดเข่า ปวดเข้า ผู้ป่วยกระดูกหัก ผู้ป่วยที่มีการอักเสบของกล้ามเนื้อ เป็นต้น

ผู้ป่วยปวดหลัง หมายถึง ผู้ป่วยที่มีอาการปวดกล้ามเนื้อริเวณหลัง ซึ่งแบ่งเป็น 2 สาเหตุใหญ่ๆ คือ สาเหตุเกิดจากพยาธิสภาพของกระดูกลันหลัง และสาเหตุที่เกิดจากไม่มีพยาธิสภาพของกระดูกลันหลัง

นักกายภาพบำบัด หมายถึง ผู้ที่สำเร็จการศึกษาอย่างน้อยระดับปริญญาตรี (วท.บ.) กายภาพบำบัด ที่ทำงานในแผนกกายภาพบำบัด โรงพยาบาลเขตกรุงเทพมหานครและเขตปริมณฑล ตำแหน่งนักกายภาพบำบัด เป็นผู้ที่ทำหน้าที่ค้นหาข้อมูลทางกายภาพบำบัด เพื่อวิเคราะห์หน้าปัญหาของผู้ป่วย นำมาสรุป วิเคราะห์ วางแผนการรักษา และให้การรักษาทางกายภาพบำบัด

นักกายภาพบำบัดที่ไม่มีประสบการณ์ หมายถึง นักกายภาพบำบัดที่มีประสบการณ์ในการทำงานทางกายภาพบำบัดน้อยกว่า 1 ปี และเดียร์กษาผู้ป่วยปวดหลังจำนวนน้อยกว่า 100 ราย

นักกายภาพบำบัดที่มีประสบการณ์ หมายถึง นักกายภาพบำบัดที่มีประสบการณ์การทำงานทางกายภาพบำบัดมากกว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน 5 ปี และเดียร์กษาผู้ป่วยปวดหลังจำนวนไม่น้อยกว่า 100 รายแต่ไม่เกิน 300 ราย

ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญทางกายภาพบำบัดที่เป็นนักกายภาพบำบัดที่มีประสบการณ์การทำงานทางกายภาพบำบัดไม่น้อยกว่า 5 ปีและเดียร์กษาผู้ป่วยปวดหลังจำนวนไม่น้อยกว่า 300 ราย แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 ผู้เชี่ยวชาญซึ่งทำหน้าที่ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือ เป็นผู้ทำงานในตำแหน่งคณะกรรมการบำบัด มหาวิทยาลัยรังสิต หัวหน้าแผนกกายภาพบำบัด โรงพยาบาลพะนังเกล้า และนักกายภาพบำบัด โรงพยาบาลเจริญกรุงประชารักษ์

กลุ่มที่ 2 ผู้เชี่ยวชาญซึ่งทำหน้าที่ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และทดลองใช้เครื่องมือ เป็นผู้ทำงานในตำแหน่งหัวหน้าแผนกกายภาพบำบัด โรงพยาบาลสุขุมวิท นักกายภาพบำบัด โรงพยาบาลเลิดสิน นักกายภาพบำบัด โรงพยาบาลตากสิน และนักกายภาพบำบัด โรงพยาบาลพญาไท 2

กลุ่มที่ 3 ผู้เชี่ยวชาญซึ่งทดลองใช้เครื่องมือเพื่อทดสอบวัดความตรงตามสภาพและความเที่ยง เป็นผู้ทำงานในตำแหน่งหัวหน้าแผนกกายภาพบำบัด โรงพยาบาลพะนังเกล้า นักกายภาพบำบัด โรงพยาบาลเลิดสิน นักกายภาพบำบัด โรงพยาบาลตากสิน และนักกายภาพบำบัด โรงพยาบาลพญาไท 2

(รายชื่อ คุณวุฒิ และประสบการณ์ ในภาคผนวก ก)

ความตรงของเครื่องมือ (Validity) หมายถึง ความสามารถของแบบสัมภาษณ์ ประกอบการสังเกตซึ่งวัดในลิ่งที่ต้องการวัดได้ตรงตามความมุ่งหมาย ความตรงของการวิจัยนี้จะครอบคลุมความตรง 2 ประเภท คือ ความตรงตามเนื้อหา (content validity) ความตรงตามสภาพ (concurrent validity)

ความตรงตามเนื้อหา หมายถึง ความสามารถของแบบสัมภาษณ์ประกอบการสังเกตที่วัดได้ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการได้อย่างถูกต้อง เนماษลน ตามเชิงทฤษฎี ซึ่งตรวจสอบโดยผลของแนวคิดและการทดลองปฏิบัติของผู้เชี่ยวชาญกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2

ความทรงจำลึก หมายถึง ความสามารถของแบบสัมภาษณ์ประกอบการลังเกตที่วัดผลการเก็บข้อมูลได้ตรงตามพยาธิสภาพของผู้ป่วย โดยตรวจสอบผลการใช้เครื่องมือของนักกายภาพบ้าบัดที่มีประสิทธิภาพกับผลการใช้เครื่องมือของผู้เชี่ยวชาญกลุ่มที่ 3

ความเที่ยงของเครื่องมือ (Reliability) หมายถึง ความสามารถของแบบสัมภาษณ์ประกอบการลังเกตที่ให้ผลการวัดที่มีความคงเส้นคงวา ผู้ใช้งานนำไปใช้เมื่อไร หรือผู้ใช้จะเป็นใคร ผลที่ได้จะสอดคล้องกัน ความเที่ยงของการวิจัยนี้จะครอบคลุมค่าวัฒนธรรมเที่ยง 2 ประเภท คือ ความเที่ยงของการสัมภาษณ์ ความเที่ยงของการลังเกต

ความเที่ยงของการสัมภาษณ์ หมายถึง ความสามารถของแบบสัมภาษณ์ประกอบการลังเกตในส่วนที่เป็นการสัมภาษณ์ การหาค่าความเที่ยงของการสัมภาษณ์ (Reproducibility) ประมาณจากความสอดคล้องของค่าตอบจาก การใช้เครื่องมือระหว่างนักกายภาพบ้าบัดที่มีประสิทธิภาพ กับผู้เชี่ยวชาญกลุ่มที่ 3 (สูตรการคำนวณ ในภาคผนวก ช)

ความเที่ยงของการลังเกต หมายถึง ความสามารถของแบบสัมภาษณ์ประกอบการลังเกตในส่วนที่เป็นการลังเกต การหาค่าความเที่ยงของการลังเกต ประมาณจากความสอดคล้องของค่าตอบจากการใช้เครื่องมือระหว่างนักกายภาพบ้าบัดที่มีประสิทธิภาพ กับผู้เชี่ยวชาญกลุ่มที่ 3 (สูตรการคำนวณ ในภาคผนวก ช)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้จะได้แบบสัมภาษณ์ประกอบการลังเกตที่มีมาตรฐานและเชื่อถือได้ ซึ่งสามารถนำไปใช้

1. ในการเก็บข้อมูลทางกายภาพบ้าบัดในผู้ป่วยป่วยหลัง ได้อย่างมีระบบและรวดเร็ว
2. เป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ ในการเก็บข้อมูลทางกายภาพบ้าบัดในผู้ป่วย ประเภทอื่นๆ
3. เป็นเครื่องมือในการประกอบการศึกษาวิชาชีพกายภาพบ้าบัด ระดับปริญญาตรี